

pădurea de alb

Teodor Dume

în lăuntru meu e o pădure de mesteceni
o mare de alb pe care
nimeni nu o revendică
dimineața
aud răsăritul
spunând rugăciunea zilei
la amiază
soarele lăcrimează tăcut
e multă durere în ruga luminii
undeva între umbrele de mesteceni
sunt eu
un suflet
cu bilet doar dus
înspre seară
umbrele se subțiază subit și
mestecenii se culcă în beznă
atât de trist
îmi aduc aminte de cei care
nu mai sunt...

prăbușirea în moarte
e singurul sens al existenței

și mâine va fi o altă zi